

DOC 858

L

שר החוץ

הקריה, כ' באייר תשי"ב.

15 במאי 1952.

מס' 240/52/ג

לכבוד
מר ד. זכאי,
מערכת "דבר",
תל-אביב.

לדויד שלומות,

תודתי על יקרתך. הענוג לקרוא כתבך המאיר עיניים ומוכר כל כך!
ואני בעוונותי נזקק למכונת ואתך הסליחה.

סלקא דעתך, אדם כמותי נקלע לכרך שיקאגו והרי עתותיו בידו
והוא פנוי לשיחות חולין ולפגישות לא רק עם ידידיו אלא גם עם ידידי
ידידיו. לתמימות מה זו עושה?

כלום לא שמעת על אורח חייו של שדר כמותי, הנחטף ברחו מלב
המטוס, נזרק לתוך מכונת, מובל כבזק לבית מלונו, מקום שם אין מניחים
לו לשאוף רוח אלא מיד הוא נופל למטיבת עתונאים האורבים לו כעדת זאבים,
איש איש וקולמוסו בידו והדף פרוס לפניו מפיו מלא קושיות - ואך נחלץ
מידם ובטרם הספיק לרחוץ פניו ולחלף כותנתו וכבר הוא מובהל לארוחת
צהרים באיש מדברותיו. ואחרי הארוחה מתוועדים עמנו ראשי העדה לטכס
עצה, כדת מה ייעשה בשעה האחרונה להכנת רשימת ראשוני התורמים אשר
היא תקבע גורל המגבית כולה ואין בפייהם תושיה אלא שיהא מטריח עצמו מיד
לשיכנו של אחד מופלג בנכסים, שמא בזכות ביקורו של שר בישראל במעונו
יאות להגביה תרומתו ושימש הדבר אות ומופת לרבים, ואין לו ברירה אלא
להעתר לבקשתם ולעשות הפצם והריהו מבלה שעה ארוכה בבית אותו גביר ומשדלו
בדברים ומפייסו בשבחים ומיישב טענותיו, ובשובו לחדרו בבלי דעת אם יוחן
לו להשתטח קמטא לחילוף עצמותיו או להתייחד להכנת נאום בערב והנה אשר
על הפירסום דופק בדלת וחובע בכל פה את פתשגן הכתב המיועד לעתונות,
כי גזירה היא מאת העתוננים לבלתי פרסם דבר אשר יג' עם לאחר מועד, ואין
מקפידים אם נאמרו הדברים או חוברו לראות אור בדפוס וחו לא, ועד שמסיים
מלאכתו וכבר באה העת לחלף בגדיו לקראת הסעודה ובטרם רכס כל כפתוריו
מאיצים בו להקדים ולהקביל פני ראשי הקרואים המוזמנים לכוס משקה והריהו
נקלע לחדר דחוס עשן והכל טופחים על שכמו ומשליבים זרועותיהם בזרועו
ומזכירים לו פגישותיהם הקודמות ומציגים רעיונותיהם לפניו ואין מתקררת
דעתם עד שכוננים אותו להצטלם עם זה ועם זה ועם שני אלה ועם שלשת אחרים,
כשזה לוחץ ידו והלה מושיט לו גליון של נייר והלז הובקו, הכל להיות
לזכרון לבניהם ולבני בנייהם עד דור אחרון, ולהתפרסם בשבועון הקהילה
ובידיעון המגבית, להיות כל אחד מצביע על התמונה בפני באי בית כנסתו
ומתפאר בה לפני שותפיו הגויים - עד שפושטים הכל על אולם הסעודה
ומתישבים ברעש ובעיסוק רב ומושיבים אותו בטבור השולחן הראשי ואין
מניחים לו רגע לרכז מהשבותיו אלא שמימינו מבקש לדעת אם אמת בפי מוציא
דבת ההסתדרות ושמשמאלו תוהה על שום מה בושש השלום עם מדינות ערב לבוא
והמלצרים יודונו יודונו והצלחות מתמלאות ומתרוקנות עד שבא הרגע המר

161
74366-4 (גנים)